

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **X, s.r.o.**, IČO: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2022, č.j. MD-4376/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2022 č.j. MD-4376/2022-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 2. 11. 2021 č.j. MHMP 1799244/2021/Ben (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobkyně se jako provozovatelka motorového vozidla tov. značky Hyundai a specifikované registrační značky dopustila přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistila, aby dne 5. 11. 2020 ve 9:34 hodin v Praze, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr Troja při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50) překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 63 km/h, a nikoliv 50 km/h, tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 13 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, žalobkyně jako provozovatelka daného vozidla se tak dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v prvním žalobním bodě uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala, že správní orgán I. stupně ve výroku o správním trestu nerefletoval dřívější samostatně uložené správní tresty v těch případech, kdy bylo dáno právo k vedení společného řízení; v odvolání také odkázala na spisové značky řízení, v nichž byla samostatně trestána a navrhla tam provedení důkazu těmito spisy. Odkázala na ust. § 88 a § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, žalovaný při posuzování, zda byly splněny podmínky pro vedení společného řízení, konstatoval, že *U přestupku pod spisovou značkou S-MHMP 226552/2019 došlo k nabytí právní moci rozhodnutí ve věci dne 22. 4. 2021*, tím dle žalobkyně žalovaný zjistil, že po zahájení nyní vedeného řízení byl žalobkyni uložen samostatný správní trest. Dle žalobkyně je však takové skutkové zjištění nedostatečné pro posouzení, zda měl být správní trest absorbován, jelikož by bylo nutné vymezit též datum spáchání tohoto přestupku a datum zahájení řízení. Z tvrzení žalovaného nelze zjistit, zda bylo dáno právo na vedení společného řízení (a tedy absorpci správního trestu), či nikoliv, odvolací námitka tak nebyla přesvědčivě vypořádána, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je vadné také proto, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, nebylo zjištěno, kdy byl přestupek projednáván v řízení pod sp. zn. S-MHMP 2262552/2019 spáchán a kdy bylo řízení o něm zahájeno. I řízení je zatíženo zásadní vadou, neboť nebyl proveden důkaz navržený žalobkyní (předmětný správní spis), z něhož mohly být rozhodné skutečnosti zjištěny.
4. Ve druhém žalobním bodě namítala, že žalovaný nesprávně vyložil absorpční zásadu, proto vydal nezákonné rozhodnutí, zejm. v rozsahu výroku o správním trestu. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

konstatoval, že v řízení sp. zn. S-MHMP 533247/2020/Drn byla samostatně uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, přičemž bylo dáno právo na vedení společného řízení, zároveň však usoudil, že sankční rozmezí daného přestupku bylo 2 500 Kč – 5 000 Kč, a součet nyní uložené pokuty (1 500 Kč) a dříve uložené pokuty (2 500 Kč) nepřesahuje horní hranici pokuty za závažnější z přestupků (5 000 Kč). Zásadu absorpce však dle žalobkyně nelze vykládat tak, že je možné samostatně uložené tresty kumulovat až do výše horní hranice pokuty za závažnější ze spáchaných přestupků, absorpční zásada znamená, že se uloží jen jeden správní trest, a to dle přísněji postižitelného přestupku, a ke spáchání druhého z přestupků se přihlédne jako k přitěžující okolnosti. Odkázala na ust. § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a uvedla, že byl-li v minulosti uložen samostatně správní trest u přestupku, u něž bylo dáno právo na jeho projednání ve společném řízení, je nutné tuto skutečnost u ukládání v pořadí druhého správního trestu zohlednit, což se v souzené věci nestalo, a to i přes výslovnou výtku žalobkyně. Žalovaný aproboval dva samostatně uložené správní tresty, u nichž správní orgány vůbec nezvažovaly druhé odsouzení. Poukazovala na to, že v rozhodnutí vydaném ve věci S-MHMP 533247/2020/Drn je též výrok o nákladech řízení, jímž byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč; stejný výrok je též součástí napadeného rozhodnutí. Pokud by správní orgán postupoval zákonně a vedl společné řízení, směl by uložit jen jednu povinnost k náhradě nákladů řízení v souhrnné výši 1 000 Kč. Nevedení společného řízení je vadou řízení, představuje nezákonný postup a v důsledku tohoto nezákonného postupu se správní orgán k tíži žalobkyně obohatil o 1 000 Kč, čímž porušil zásadu, že *nikdo nesmí těžit ze svého protiprávního jednání*. Žalovaný tudíž pochybil, když nezrušil výrok o nákladech řízení, právo na další poplatek ve výši 1 000 Kč správnímu orgánu nevzniklo, neboť měl vést společné řízení a uložit jen souhrnnou povinnost k náhradě nákladů řízení. V této souvislosti též namítala, že nebyla seznámena s podklady rozhodnutí, v odvolání navrhovala důkaz výpisem z úřední evidence zobrazujícím řízení vedená proti žalobkyni, z textu napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgán I. stupně takovou evidenci prověřil (v rozhodnutí jsou konstatovány závěry, které se z ní podávají), žalobkyně však s obsahem této evidence nebyla seznámena, i když její opatření sama navrhovala, jde tak o zásadní vadu řízení, neboť mnohé z argumentů obsažených v žalobě mohly být řešeny již v průběhu přestupkového řízení. K žalobě připojila rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 29. 11. 2021, č. j. MD-16145/2021-160/7, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 4. 2021, č. j. MHMP 591304/2021/Ger, sp. zn. S-MHMP 533247/2020/Ger.

5. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně poukazovala na to, že nebylo dostatečně vymezeno místo přestupku, to bylo vymezeno jako *v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka)*, ač se v takto vymezeném místě nachází několik dopravních značek B20a a je tedy složen z více úseků s různou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti. Dle žalobkyně není možné rozhodnutí stavět na úvaze, dle které *pokud se něco ověří v prohlížeči, pak to odpovídá*, měl-li žalovaný zájem takovou skutečnost konstatovat, měl toto *ověření* (tj. zřejmě vyobrazení GPS pozice na mapě s uvedením kilometráže silnice) provést k důkazu, nebo alespoň zachytit do spisu a seznámit s tímto podkladem pro rozhodnutí žalobkyni; v opačném případě nelze ověřit, zda je tvrzení žalovaného správné a pravdivé, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle stanoviska Policie ČR, které je součástí správního spisu, smí být v tunelu Blanka měřeno jen v určitém, kilometráží silnice vymezeném, úseku (tj. mezi km 16,942 a 17,748). Výrok

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí, zejména specifikace místa v něm obsažená, však nedává naznat, zda bylo měřeno právě v tomto úseku, vymezení místa přestupku je tak ve výroku rozhodnutí nedostatečné. Odkaz na GPS souřadnici je nepřipadný, obsah podkladů rozhodnutí nemůže nic měnit na řádnosti vymezení místa ve výroku, nedostatek vymezení místa ve výroku rozhodnutí nelze zhojit odkazem na odůvodnění rozhodnutí či podklady rozhodnutí, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53. Žalobkyni také není zřejmé, co žalovaný *ověřením GPS souřadnic ve webovém prohlížeči* zjistil, když ve výstupu z rychloměru je uvedena jen jedna GPS souřadnice (50.094104 14.394756) odkazující na jedno konkrétní místo na zemi; měřeno však bylo v úseku dlouhém 797,5 metrů, z povahy věci proto odkaz na jedno konkrétní místo není způsobilý ke zjištění polohy (počátku a konce) úseku dlouhého 800 metrů. Pokud žalobkyně namítala, že nelze přezkoumat, zda bylo měřeno právě mezi kilometry 16,942 a 17,748 (což je jediné místo, kde mohla obecní policie měřit), pak odkaz na jednu konkrétní souřadnici neumožňuje přezkoumat, zda téměř 800 metrů dlouhý úsek zasahoval mimo oblast povoleného měření. Argumentace žalovaného je tudíž nepřipadná, nijak nevyvrací odvolací námitky. K odkazu žalovaného na shodné vymezení místa v ověřovacím listu a ve výroku rozhodnutí žalobkyně namítla, že nárok na řádné vymezení místa v řízení o přestupku je odlišný, než nárok na specifikaci umístění rychloměru v ověřovacím listu, a to z důvodu, aby v řízení o přestupku byl umožněn přezkum, zda obecní policie měřila v úseku, ve kterém ji měření povolila Policie ČR.

6. Ve čtvrtém žalobním bodě namítala, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně rychlostního limitu v měřeném úseku, správní orgán vzal za prokázané, že v celém měřeném úseku platil limit 50 km/h. Žalobkyně však namítala, že řidič vozidla míjel dopravní značku B20a 70, tudíž bylo povoleno jet rychlostí 70 km/h, žalobkyně navrhovala jako důkaz svědeckou výpověď řidiče, žalovaný však konstatoval nadbytečnost navrženého důkazu, neboť skutkový stav byl mimo důvodnou pochybnost zjištěn, přičemž odkázal na sdělení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 29. 9. 2021. Neprovedení důkazu bylo dle žalobkyně zásadní vadou řízení, správní orgán je povinen posoudit věrohodnost a pravdivost jednotlivých důkazů a přesvědčivě odůvodnit, který z nich upřednostnil, a není možné odmítnout důkaz navržený obviněným, který je k předmětu řízení relevantní; žalovaný měl důkaz navržený žalobkyní provést. Je obecně známo, že v tunelovém komplexu Blanka platí nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, ta je přitom snižována jen v případě mimořádných událostí, k tomu žalobkyně navrhla soudu k důkazu screenshot internetové stránky www.tunelblanka.info. Z toho dovozovala, že omezení rychlosti na 50 km/h je výjimečné, je odchylkou od standardu, správní orgán je tak povinen takový stav přesvědčivě prokázat; ze správního spisu se nepodává, že by v tunelu nastala mimořádná událost (např. dopravní nehoda, zastavení vozidla, chodec v tunelu), nic nespovídá tomu, že nejvyšší dovolená rychlost měla být omezena. Vyjádření Městské policie hl. m. Prahy je irelevantní, Brusnický tunel je silnicí pro motorová vozidla, správu nad ním vykonává Ředitelství silnic a dálnic, nikoli městská policie, není ani zřejmé, odkud městská policie informace čerpá, sama není ke stanovení dopravního značení příslušná, její vyjádření je také neurčité, uvádí, že dopravní značka je umístěna *před vjezdem do měřeného úseku*, s ohledem na nedostatečné vymezení místa ve výroku však není zřejmé, kde měřený úsek začínal a kde končil, není tak ani možné dokazovat, jaké další dopravní značky B20a se v tomto úseku nachází. Namítala, že každý, kdo projel tunelem Blanka, ví, že dopravní značení B20a je každých 300 metrů, je proto podstatné,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jaké další dopravní značky byly v měřeném úseku umístěny, k tomu je však nutné, aby správní orgán vymezil, kde měřený úsek začal a kde skončil. Dle žalobkyně nebylo možné z vyjádření městské policie považovat skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností, když žalobkyně uplatnila odlišná tvrzení, bylo povinností správního orgánu provést žalobkyní navržený důkaz svědeckou výpovědí řidiče vozidla. Shrnuje, že nebylo prokázáno, že v celém měřeném úseku platilo rychlostní omezení na 50 km/h, a důkaz, který k prokázání svého tvrzení žalobkyně navrhovala, byl odmítnut nezákonně.

7. Dále žalobkyně vyjádřila nesouhlas se zveřejňováním rozsudku s iniciálami žalobkyně z důvodu ochrany soukromí a tomu neumožňující právní úpravy na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
8. Navrhla, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný poukazoval na opožděné podání žaloby, napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 2. 2022, k sepsání žaloby došlo dne 19. 4. 2022, z čehož vyplývá, že k podání žaloby nejspíš nedošlo v zákonem stanovené lhůtě. K námitce žalobkyně, že správní trest měl být absorbován a mělo být vedeno společné řízení se spisem pod sp. zn. S-MHMP 2262552/2019, žalovaný uvedl, že tato námitka byla uplatněna během správního řízení a byla vypořádána již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 7, žalovaný trvá na svém závěru, že v daném případě byla zcela naplněna podmínka absorpce a napadené rozhodnutí je plně zákonné, odkázal na jeho odůvodnění. K námitce nesprávného výkladu absorpční zásady týkající se nákladů řízení uvedl, že absorpční zásada je koncipována na základě absorpce trestů, náklady řízení nejsou trestem, proto se na ně tato zásada nemůže vztahovat. Ohledně námitek týkajících se nepřesného vymezení místa spáchání přestupku, rychlostního limitu v měřeném úseku a návrhu na svědeckou výpověď řidiče vozidla žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž byly tyto námítky vypořádány. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo vedeno pro skutek, kdy dne 5.11. 2020 v 9:34 hodin v Praze, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr Troja překročil nezjištěný řidič motorového vozidla tov. značky Hyundai, specifikované registrační značky, jehož provozovatelem je žalobkyně, na pozemní komunikaci nejvyšší dovolenou rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 63 km/h, a nikoliv svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolenou rychlostí do 50 km/h. K uvedenému závěru jsou ve správním spisu obsaženy následující dokumenty: ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70361-20 ze dne 19. 8. 2020, záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 5. 11. 2020 a screenshot webové stránky www.dopravniinfo.cz, na níž je zveřejněna informace ze dne 19. 2. 2016, podle které je v Brusnickém tunelu ve směru Troja úsekové měření rychlosti na délce 798 metrů, s vjezdem dle GPS souřadnic 50°5'24.752"N 14°23'4.368"E a výjezdem dle GPS souřadnic 50°5'37.006"N 14°23'37.933"E.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

11. Součástí správního spisu je sdělení ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPA-14684-4/ČJ-2020-0000DI, jehož přílohou je seznam míst pro výkon měření rychlosti vozidel dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. strážníky Městské policie hl. m. Prahy, podle jehož bodu 112 jsou strážníci Městské policie hl. m. Prahy oprávněni k měření rychlosti vozidel v Brusnickém tunelu ve směru Troja – Dejvický tunel mezi 16,942 km a 17,748 km.
12. Žalobkyně byla následně dne 5. 12. 2020 vyzvána k úhradě částky 600 Kč, nebo ke sdělení jména řidiče, který v daný čas na daném místě vozidlo řídil. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala sdělením, že vozidlo má dlouhodobě v užívání J. P.; zároveň pro případ zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla zmocnila ke svému zastupování Ing. M. J. J. P. na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2021 vyjádřil tak, že vozidlo v daný čas a na daném místě řídil.
13. Vyrozměním ze dne 14. 6. 2021, č. j. MHMP 860146/2021/Ben bylo zahájeno řízení ve věci přestupku řidiče dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., z jehož spáchání byl obviněn J. P., který byl zároveň předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 20. 7. 2021. Dne 23. 6. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc ze dne 17. 6. 2021, kterou obviněný zmocnil Ing. M. J., aby jej zastupoval v řízení. Zmocněnec dopisem ze dne 23. 6. 2021 správnímu orgánu I. stupně navrhl elektronické projednání věci spočívající v zaslání kopie spisu do datové schránky a stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům. Dle protokolu ze dne 20. 7. 2021 se obviněný ani jeho zástupce k ústnímu jednání bez omluvy nebo důležitého důvodu nedostavili, k projednání přestupku došlo v jejich nepřítomnosti.
14. Usnesením ze dne 21. 7. 2021, č. j. MHMP 1081788/2021Ben, bylo řízení ve věci přestupku řidiče dle ust. § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. zastaveno, neboť spáchání skutku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 porušením ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno. Proti tomuto usnesení podal dne 6. 8. 2021 zmocněnec odvolání, o němž bylo rozhodnuto dne 6. 10. 2021 tak, že odvolání bylo zamítnuto a usnesení o zastavení řízení bylo potvrzeno.
15. Vyrozměním ze dne 27. 8. 2021, č. j. MHMP 1335618/2021/Ben, bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla (tj. žalobkyně) dle ust. § 125f odst. 1 pro porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., tímto se žalobkyně stala obviněnou z uvedeného přestupku a byla předvolána k ústnímu jednání o přestupku na den 22. 9. 2021, vyrozumění bylo doručeno žalobkyni dne 1. 9. 2021 a zmocněnci dne 27. 8. 2021. Dle protokolu ze dne 22. 9. 2021 se žalobkyně, ani zmocněnec k ústnímu jednání bez omluvy a důležitého důvodu nedostavili, proběhlo v její nepřítomnosti.
16. Dle sdělení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 29. 9. 2021 bylo prověřením příslušných logů ze dne 5. 11. 2020 zjištěno, že na proměnné dopravní značce B20a umístěné před vjezdem do měřeného úseku v Brusnickém tunelu, směr Troja, při pravé straně vozovky, jejíž označení je B57204, byla nastavena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, a to v době ode dne 5. 11. 2020 od 9:15:28 hodin do dne 5. 11. 2020 do 9:44:44 hodin; příslušný log byl přílohou tohoto sdělení.
17. Vyrozměním ze dne 1. 10. 2021 byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí, a to dne 21. 10. 2021. Dopisem ze dne 12. 10. 2021 zmocněnec správnímu orgánu I. stupně sdělil, že si dne 21. 10. 2021 vyzvedne kopii spisové dokumentace a žádal, aby byla připravena k vyzvednutí. Zmocněnec se dle

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

protokolu ze dne 21. 10. 2021 k seznámení se s podklady dostavil, s podklady se seznámil a na jeho žádost mu byla poskytnuta lhůta 5 dní k vyjádření.

18. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 2. 11. 2021 bylo shledáno, že se žalobkyně dopustila přestupku dle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. tím že jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby dne 5. 11. 2020 v 9:34 hodin v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka) úseku směr Troja při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V daném případě byla s vozidlem překročena nejvyšší dovolená rychlost, neboť dosud nezjištěný řidič dne 5. 11. 2020 v 9:34 hodin v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku směr Troja, v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“, kdy v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50, jel s vozidlem rychlostí 63 km/h, čímž překročil nejvýše dovolenou rychlost o 13 km/h. Správní orgán I. stupně uložil správní trest dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož lze uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, přičemž sankci uložil při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a v souladu s ust. § 37, 38, 39 a 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Povinnost uhradit náklady řízení odůvodnil odkazem na ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 11. 2021 blanketní odvolání, v němž žádala o zaslání kopie protokolu o ústním jednání, úředního záznamu sepsaného policisty a obsahu spisu, dále požádala o sdělení, kdo bude v dané věci rozhodovat pro případnou námitku podjatosti. V doplnění odvolání ze dne 2. 12. 2021 žalobkyně namítala, že nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatele, neboť k pravomocnému zastavení řízení o přestupku řidiče došlo až dne 7. 10. 2021, dále, že zmocněnci nebylo doručeno vyrozumění o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a o nařízení ústního jednání ze dne 30. 7. 2021. Dle žalobkyně nedošlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, v rozhodný den a čas byla v Brusnickém tunelu na dopravní značce B20a vyobrazena hodnota 70, k tomu navrhla jako důkaz ohledání místa a svědeckou výpověď řidiče vozidla. Popřela, že by v rozhodný den byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost právě na 50 km/h, správní orgán k tomu neprovedl žádné dokazování, ze spisové dokumentace se nepodává jediný podklad či fotodokumentace, která by prokazovala, že byla v určitém tunelu dne 5. 11. 2021 v 9:34 hodin na dopravní značce B20a vyobrazena hodnota 50; z údaje na samotném výstupu z rychloměru není zřejmé, kdo jej učinil a na jakém podkladě, údaj tak není věrohodný. Nebylo dostatečně vymezeno místo údajného spáchání přestupku, dle prvostupňového rozhodnutí došlo k překročení rychlosti v Brusnickém tunelu, směr Troja, avšak v daném tunelu se nachází několik úseků, v nichž může platit rozdílná úprava nejvyšší dovolené rychlosti, k čemuž je třeba prvně zjistit, v jakém konkrétním úseku tunelu k danému přestupku došlo a následně dokazovat, jaká úprava nejvyšší dovolené rychlosti v rozhodný den platila. Vymezení místa není dostatečné také proto, že obecní policie není oprávněna měřit v celém Brusnickém tunelu, jak byl vymezen ve výroku rozhodnutí, ale jen v jeho části, není tudíž možné přezkoumat, zda obecní policie

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vůbec byla oprávněna v daném místě měřit. Správní orgán také neprokázal splnění podmínek ust. § 24b odst. 2 zákona 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Správní orgán I. stupně rovněž vůbec nezjišťoval, zda jsou proti žalobkyni vedena další správní řízení, u nichž by byly splněny podmínky pro projednání ve společném řízení, správní orgán měl pravomocná rozhodnutí o uložení pokuty ve svém rozhodnutí reflektovat uplatněním absorpční zásady, k tomu žalobkyně odkázala na několik spisových značek řízení, která jsou proti ní vedena, a navrhla provedení důkazu všemi označenými spisy a úřední evidencí všech řízení, která jsou proti žalobkyni vedena. V závěru namítala, že správní orgán nijak neprokázal, že byla rychlost jízdy vozidla žalobkyně změřena právě v úseku, kde byla městská policie oprávněna měřit, tj. v úseku od 16,942 km do 17,748 km, dle žalobkyně byla rychlost měřena mimo tento úsek, tudíž nebyly splněny podmínky ust. § 79 zákona č. 361/2000 Sb.

20. V napadeném rozhodnutí ze dne 15. 2. 2022 žalovaný shrnul dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s dotčenými právními předpisy. K námitce ohledně povolené rychlosti 70 km/h a nedostatečného dokazování uvedl, že správní orgán I. stupně v daném směru provedl šetření, a to dotazem u Městské policie hl. m. Prahy, kdy sdělením ze dne 29. 9. 2021 bylo potvrzeno, že v daném místě a čase platil rychlostní limit 50 km/h, další dokazování v tomto směru žalovaný považoval v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení, neboť by bylo dokazováno něco, o čemž byl již v řízení zjištěn skutkový stav. K námitce nepřesného vymezení místa spáchání přestupku a oprávněnosti městské policie k měření uvedl, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno, jde o místo v Praze, tunelový komplex Blanka, Brusnický tunel, tři jízdní pruhy směr Troja, kdy v daném místě byl umístěn rychloměr typu UnicamVELOCITY3, jak vyplynulo z ověřovacího listu č. 8012-OL-70361-20, na snímku vozidla je pak uvedeno označení místa pomocí GPS souřadnic, které je naprosto přesné. Odkázal na dopis ředitele Krajského ředitelství dopravní policie ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPA-14684-4/ČJ-2020-0000DI, v němž je stanoven seznam míst pro měření rychlosti obecní policií, kdy i předmětné místo je v tomto seznamu citováno, přičemž pokud se ověří GPS souřadnice ve webovém prohlížeči, odpovídá toto místo přesně kilometrů citované v seznamu míst k měření. K námitce porušení ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalovaný uvedl, že seznam měřených míst je uveřejněn na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy a na webu www.dopravniinfo.cz. K námitce nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že žalobkyni citované spisové značky byly prověřeny, stručně shrnul jejich stav, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, a konstatoval, že správní orgán I. stupně nemohl uvedená řízení spojit do společného řízení, neboť je vždy nutné posuzovat, v jakém stádiu se to které řízení zrovna nachází, zda věc vůbec bude jako přestupek projednána či nikoli. Uvedl, že u přestupku pod spisovou značkou S-MHMP 2262552/2019 došlo k nabytí právní moci rozhodnutí ve věci dne 22. 4. 2021, ke spisu sp. zn. S-MHMP 533247/2020 uvedl, že v dané věci společné řízení mělo být vedeno, přičemž v této věci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, uvedl, že v obou případech byla žalobkyně uznána vinnou z naplnění skutkové podstaty ust. §125f odst. 1 pro porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., kdy jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a 2 500 Kč, v obou řízeních tedy bylo součtem uložena pokuta ve výši 4 000 Kč, přičemž aby byla absorpční zásada naplněna, nesmí

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

suma obou pokut překročit 5 000 Kč, což dodrženo bylo. Žalovaný dále podotkl, že by s ohledem na ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky neuvažoval o snížení uložené pokuty pod dolní hranici zákonné sazby, neboť se žalobkyně dopustila opakovaného protiprávního jednání v úseku provozu na pozemních komunikacích, několik měsíců po sobě se žalobkyně dopustila přestupků provozovatele vozidla, což je samo přitěžující okolností ve smyslu ust. § 40 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
23. Soud považuje žalobu za včasnou, napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 16. 2. 2022, dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) skončila dne 16. 4. 2022, což byla sobota, podle § 40 odst. 3 s.ř.s. pak byl posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tedy den 19. 4. 2022, neboť na pondělí 18. 4. 2022 připadal státem uznaný svátek (Velikonoční pondělí). Žaloba byla podána dne 19. 4. 2022, tedy včas.
24. Ad 1) Ze správního spisu soud zjistil, že v doplnění odvolání ze dne 2. 12. 2021 žalobkyně poukázala na další konkrétní správní řízení, která s ní vedl správní orgán I. stupně, namítala, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání trestu měla být uplatněna zásada absorpce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou zabýval (na straně 6-7), jednotlivě zmínil příslušná řízení, kdy ohledně některých z nich shledal, že řízení byla ukončena odložením věci, neboť odpovědnost za přestupky zanikla, u některých se teprve šetří řidič vozidla, některá řízení byla zahájena až po vydání rozhodnutí v dané věci. Specificky ohledně řízení sp. zn. S-MHMP 2262552/2019, které žalobkyně namítala v žalobě, žalovaný uvedl, že rozhodnutí v dané věci nabylo právní moci dne 22. 4. 2021, z toho dovodil, že společné řízení nemohlo být vedeno.
25. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení*. Podle odst. 3 téhož ustanovení *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku*. Zásady pro ukládání správních trestů za více přestupků projednávaných ve společném řízení stanoví § 41 zákona o přestupcích. Pokud podmínky pro konání společného řízení splněny nejsou, projedná správní orgán jednotlivé přestupky samostatně a samostatně také uloží trest.
26. V posuzované věci došlo ke spáchání přestupku dne 5. 11. 2020, k zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla došlo dne 27. 8. 2021, v řízení namítaném žalobkyní sp. zn. S-MHMP 2262552/2019 nabylo rozhodnutí právní moci dne 22. 4. 2021. Žalovaný se však nezabýval tím, kdy byl tento jiný přestupek spáchán a kdy bylo řízení o něm zahájeno, i když z hlediska § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou tyto okamžiky podstatné z hlediska určení povinnosti správního orgánu projednat zmíněné

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

přestupky ve společném řízení. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020-26: „Z § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvním z nich.“

27. Bylo tedy podstatné zjistit, kdy byl další přestupek spáchán a kdy bylo řízení o dalším přestupku zahájeno, což žalovaný neučinil, nepostavil tak najisto, zda byly správní orgány povinny o těchto dvou přestupcích vést společné řízení či nikoli. Žalovaný tak v tomto směru pochybil, nicméně soud shledal, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem k jeho zrušení, a to z následujících důvodů. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018 č.j. 10 As 22/2018-59 Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) uvedl: „Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č.j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009-10, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.“
28. NSS dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020 konstatoval: „V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.).“
29. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které uložilo žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí, když ust. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. umožňuje za daný přestupek uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, zároveň dle § 125c odst. 9 téhož zákona nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit. Uložení nižší pokuty tedy v dané věci nebylo možné. Uplatněním absorpční zásady se správní orgán I. stupně ani žalovaný ohledně tohoto druhého skutku výslovně nezabývaly.
30. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018 č.j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: „Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

konstatovaná pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.” K tomu obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021 č.j. 2 A 51/2019-74.

31. Soud ve shodě s náhledem uvedeným ve shora uvedených rozsudcích shledal, že i když žalovaný náležitě nevyhodnotil, zda v daném případě byla povinnost vést o výše uvedených přestupcích společné řízení a nezabýval se tedy ani uplatněním absorpční zásady, nemůže to vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě totiž byla uložena výše pokuty na samé dolní hranici zákonné sazby a šlo o přestupek, u kterého nebylo možné upustit od potrestání; proto i kdyby zde byly podmínky pro vedení společného řízení a absorpční zásada by byla výslovně uplatněna, nemohlo by to vést k uložení nižší sankce žalobkyni. Ze stejných důvodů nebylo ani vadou, pokud žalovaný neprováděl dokazování správním spisem sp. zn. S-MHMP 2262552/2019. Soud proto příslušnou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
32. Ad 2) Ani druhá žalobní námitka, ve které žalobkyně poukazovala na chybné uplatnění zásady absorpce v souvislosti s řízením vedeným pod sp. zn. S-MHMP 533247/2020, není důvodná.
33. Jak je uvedeno výše, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků, k tomu viz rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2018 č.j. 10 As 22/2018-59 a ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020.
34. Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
35. Podle ust. § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*
36. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí (s možnou zákonnou sazbou od 1 500 Kč do 2 500 Kč), zároveň nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit, uložení nižší pokuty tedy v dané věci nebylo možné, z toho je patrné, že žalovaný principy absorpce v napadeném rozhodnutí vzhledem k předchozí uložené sankci 2 500 Kč reflektoval. Zároveň ve smyslu ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vyhodnotil, že pokud by bylo vedeno společné řízení o obou přestupcích, mohla by být uložena pokuta podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný, tato pokuta tak mohla činit až 5 000 Kč. Soud k tomu pro úplnost poznamenává, že podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky mohla být tato horní hranice ještě zvýšena. Pokud tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalovaný sečetl skutečné pokuty, které byly žalobkyni uloženy v samostatně vedených řízeních (1 500 Kč + 2 500 Kč = 4 000 Kč), dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla nevedením společného řízení nijak poškozena, neboť ve společném řízení jí mohla být uložena při uplatnění zásady absorpce i vyšší pokuta, tj. 5 000 Kč. Žalovaný se tak nedopustil nesprávného výkladu, ani aplikace zásady absorpce. Soud k důkazu neprováděl rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 29. 11. 2021, č. j. MD-16145/2021-160/7, ve věci sp. zn. S-MHMP 533247/2020/Ger, neboť by to bylo nadbytečné.

37. K námitce nesprávného výkladu absorpční zásady týkající se nákladů řízení soud konstatuje, že žalobkyně tuto námitku ve správním řízení neuvedla, žalovaný se tak k ní nemohl vyjádřit. Soud uvádí, že absorpční zásada se vztahuje pouze na ukládání trestů (správní trestání), náklady řízení nejsou trestem, proto se na ně tato zásada nemůže vztahovat. Námitka není důvodná.
38. Správní orgán I. stupně v přípisě ze dne 7. 12. 2021 č.j. MHMP 2023237/2021/Ben, ve kterém předal žalovanému odvolání, spisový materiál a své stanovisko k odvolání, shrnul též jiná správní řízení, která byla vedena se žalobkyní; oproti tomu, výpis z úřední evidence, který by obsahoval seznam jiných řízení, součástí spisu nebyl. I když lze souhlasit se žalobkyní, že jí správní orgány v návaznosti na toto stanovisko správního orgánu I. stupně výslovně neumožnily opakovaně se seznámit s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu, shledal soud, že v daném případě nedošlo, a ani nemohlo dojít k porušení procesních práv žalobkyně. V daném stanovisku správního orgánu I. stupně totiž byly pouze popsány spisové značky jednotlivých řízení, ve kterých byla žalobkyně účastníkem, a jejich výsledky. Jednalo se tudíž pouze o skutečnosti, které byly žalobkyni známy z jiných řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že *„Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. [...] Ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 Azs 170/2016 – 29, lze připomenout, že již v základním ustanovení pro řízení o žalobách proti správnímu rozhodnutí - § 65 odst. 1 s. ř. s. je stanoveno, že ochrana se účastníkům poskytuje vždy proti porušení konkrétního hmotného práva, k němuž může dojít i v důsledku porušení jejich procesních práv v předcházejícím řízení. Ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pak uvedené konkretizuje tak, že soud zruší správní rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. [...] Základní skutkové okolnosti, které byly rozhodné pro závěr žalovaného o splnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti, tak byly stěžovatelce známy. Další podklady, se kterými by bylo třeba stěžovatelku seznámit, nejsou ve správním spise založeny. Námitka o porušení § 36 odst. 3 správního řádu proto není důvodná.“*
39. Jak již soud uvedl výše, v projednávané věci byly součástí stanoviska správního orgánu I. stupně informace o jiných řízeních, které byly žalobkyni známy, a proto v dané věci nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu či jakékoliv újme na procesních právech žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla účastníkem těchto dalších řízení, nic jí rovněž nebránilo, aby sama nahlédla do příslušných správních spisů týkajících se jiných řízení. Zároveň v žalobě ani nenamítá, že by žalovaný vycházel z nesprávných informací ohledně jiných řízení žalobkyně, nebo že by některá řízení opomenul zohlednit. Proto soud dospěl k závěru, že správní orgány práva žalobkyně

nijak neporušily, natož takovým způsobem, aby to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a tato námitka je tedy nedůvodná.

40. Ad 3) Soud nepovažuje za důvodnou žalobní námitku, dle které místo spáchání přestupku není ve výroku vymezeno dostatečně konkrétně. Žalobkyně příslušnou námitku uplatnila v doplnění odvolání, žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal, vyšel z dokazování, tedy zejména z fotodokumentace, ve které jsou uvedeny GPS souřadnice měřeného místa, číslo užitého silničního rychloměru (UnicamVELOCITY3 č. 8012-OL-70361-20) a místo spáchání přestupku tj. Brusnický tunel, směr Troja. Dále vyšel z ověřovacího listu silničního rychloměru č. 8012-OL-70361-20, který prokazuje, že tento rychloměr byl umístěn v Tunelovém komplexu Blanka, Brusnický tunel, směr Troja a mohl být k měření použit. K důkazu bylo rovněž provedeno sdělení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 29. 9. 2021, ze kterého bylo zjištěno, že na proměnné DZ B20a, která je umístěna před vjezdem do měřeného úseku (Brusnický tunel, pro směr jízdy Troja) na pravé straně vozovky a jejíž označení je B57204, byla v době spáchání přestupku nastavena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, dále snímek obrazovky z webové stránky www.dopravniinfo.cz, podle kterého je v Brusnickém tunelu ve směru Troja úsekové měření rychlosti na délce 798 metrů, s vjezdem dle GPS souřadnic 50°5'24.752"N 14°23'4.368"E a výjezdem dle GPS souřadnic 50°5'37.006"N 14°23'37.933"E, a sdělení ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPA-14684-4/ČJ-2020-0000DI, jehož přílohou je seznam míst pro výkon měření rychlosti vozidel dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. strážníky Městské policie hl. m. Prahy, podle jehož bodu 112 jsou strážníci Městské policie hl. m. Prahy oprávněni k měření rychlosti vozidel v Brusnickém tunelu ve směru Troja – Dejvický tunel mezi 16,942 km a 17,748 km, tedy právě v jednom místě (resp. úseku).
41. Pokud tedy ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo specifikováno, že přestupek byl spáchán v Praze, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr Troja označeném svislou dopravní značkou č. „B20a Nejvyšší dovolená rychlost“, lze to považovat za dostatečně určité vymezení spáchání místa přestupku, neboť nevznikají pochybnosti, na jakém místě se tak stalo a daný skutek není zaměnitelný s jiným skutkem. Provedené důkazy pak vymezení místa uvedené ve výroku potvrzují, a to i s větší přesností, je z nich patrné, kde začínal i končil měřený úsek, tyto důkazy se ohledně přesné specifikace místa spáchání přestupku a provádění měření shodují.
42. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

43. Odvolací námitka a na to navazující žalobní námitka tvrdí, že v Brusnickém tunelu je vozovka rozdělena do více úseků, z nichž každý má samostatnou dopravní značku B20a, k tomu však žalobkyně neoznačila, ani nepřipojila žádné důkazy, toto tvrzení je pak z provedenými důkazy v rozporu, neboť z nich vyplývá umístění pouze jediné takové značky před vjezdem do měřeného úseku, rovněž je zřejmé, v jakém úseku měření probíhalo. Z toho je též patrné, že prokazování úpravy nejvyšší dovolené rychlosti k danému místu bylo relevantní.
44. Ad 4) Soud nesdílí náhled žalobkyně, dle kterého nebyla dostatečně prokázána úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán I. stupně v tomto směru vyšel z dokazování, tedy zejména z fotodokumentace, ze které vyplývá, že v předmětném místě a čase byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, a to v úseku označeném svíslou dopravní značkou č. B 20a obsahující číslo 50 (což odpovídá obecné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v obci), která byla s daným vozidlem překročena o 13 km/h (po odečtení odchylky). Dále vyšel z ověřovacího listu silničního rychloměru, který prokazuje, že tento rychloměr mohl být k měření použit a ze sdělení Městské policie ze dne 29. 9. 2021 o prověření příslušných logů měřicího zařízení o nastavení rychlosti dne 5. 11. 2020 v 9:34 hodin, dle kterého na proměnné DZ B20a umístěné před vjezdem do měřeného úseku v Brusnickém tunelu směr Trója, při pravé straně vozovky, jejíž označení je B57204, byla v předmětné době nastavena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, což je patrné též z přílohy daného sdělení, na značce nebyla v té době hlášena žádná porucha či závada. Z těchto důkazů byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, v prvostupňovém řízení nevyšly najevo žádné indicie, proč by takto zjištěný skutkový stav nemohl obstát. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k prokázání nejvyšší povolené rychlosti primárně postačuje záznam z měřicího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2011, č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016, 6 As 50/2015-38). V daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost potvrzena přímo i sdělením Městské policie.
45. Žalobkyně v odvolání takto zjištěný skutkový stav zpochybnila, navrhla provedení důkazu výpovědi tvrzeného řidiče a ohledáním místa. I když lze souhlasit se žalobkyní, že i v řízení o přestupku provozovatele vozidla je nezbytné prokázat, že nezjištěným řidičem došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je třeba konstatovat, že žalovaný se s návrhem žalobkyně na doplnění dokazování vypořádal, v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral, proč považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný a provádění dalšího dokazování za nadbytečné, poukázal zejména na sdělení Městské policie ze dne 29. 9. 2021. K tomu soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018 č.j. 8 As 160/2017-40: *„Pokud tedy měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal krajský soud (stejně jako správní orgány) za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h.“* Tuto úvahu lze přiměřeně aplikovat též v posuzovaném případě.
46. V této souvislosti žalovaný považoval za klíčové důkazy ověřovací list, pořízenou fotodokumentaci a sdělení Městské policie z 29. 9. 2021, o kterých se domníval, že jsou dostačující k prokázání viny žalobkyně, soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Za této

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

důkazní situace shledal žalovaný jako nadbytečné provádění dalšího dokazování důkazy navrženými žalobkyní. Soud k tomu dále doplňuje, že správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč tak neučinil. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019 č.j. 7 Azs 554/2018-31). Žalovaný tomuto požadavku dostál.

47. Žalobkyně se snažila zpochybnit relevanci sdělení Městské policie ze dne 29. 9. 2021 ohledně nastavení příslušné dopravní značky v čase spáchání přestupku, v tomto rámci však není podstatné, který subjekt má příslušnou komunikaci ve správě, když Městská policie byla v daném případě oprávněna měření provádět. Věrohodnost tohoto sdělení pak nezpochybňují ani další výhrady žalobkyně, např. že není uvedeno, odkud Městská policie tyto informace čerpala; tato námitka nijak nevyvrací správnost těchto informací a je čistě spekulativní.
48. Dle žalobkyně má být všeobecně známo, že v tunelu Blanka platí standardně dovolená rychlost 70 km/h, která je snižována pouze v případě mimořádných událostí. Toto obecné tvrzení však nemá žádnou relevanci k projednávané situaci, kdy bylo zcela jednoznačně a bez pochyb prokázáno, že přímo v konkrétním místě a čase byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž s daným vozidlem byla tato rychlost překročena o 13 km/h. Obecné informativní údaje z webových stránek týkajících se Tunelu Blanka, které nejsou ani nijak časově ukotveny, nemohou být způsobily zpochybnit shora uvedená konkrétní zjištění ohledně případu žalobkyně; z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu obsah uvedených webových stránek (tunelblanka.info). K vymezení místa spáchání přestupku se soud již vyjádřil výše. Soud tak shrnuje, že námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně nejvyšší dovolené rychlosti nejsou důvodné.
49. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.
51. Návrh žalobkyně na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.